SECDE

Kur'an'da türevleri ile birlikte 80 küsur yerde geçer.

Salâtın, Kur'an tarafından gösterilen en önemli hareketi olan secde, yine Kur'an'a göre, kulluk tavrının esasıdır. Kur'an, secde halini bütün peygamberli dinlerde ibadetin temel rüknü olarak veriyor. Buna dayanarak diyebiliriz ki, diğer peygamberli dinlerin mabetlerinde secdenin görülmemesi bu dinlerde sonradan vücuda gelen yozlaşma ve bozulmanın sonucudur. Semavî dinin, camisi kadar kilise ve havrasında da secdenin bulunması gerektiğini Kur'an bize bildiriyor, (bk. 7/29)

Secde veya sücûd, Râgıb'ın güzel ifadesiyle, boyun büküş ve eğilme demektir. "Bu haliyle secde, insan, hayvan ve cansızların tümünü kuşatan bir faaliyettir. Genelde secde iki görünüm arz eder: Teshiri secde, ihtiyarî secde. Bunlardan birincisi, kerhî secde olup, insan dışındaki varlıkların zorunlu olarak yaptıkları secdedir. İkincisi ise serbest seçim ve hür iradeyle yerine getirilen secde olup yalnız insana mahsustur. İnsanın bu secdesine Kur'an, tav'î (isteğe bağlı) secde demektedir." (bk. 13/15; 22/17)

Kur'an, secdenin Yaratan-yaratılan arası hür diyalogu kurma ve yaşatma niteliğine sık sık değinir, (bk. 15/30; 38/23; 2/34; 17/61)

Secdenin bu özelliği, Allah'ın en mükemmel yaratığı ve tecellisi olan insanı da, secde edilecek bir mertebeye çıkarmıştır. Varlık ve oluşta, Allah'tan sonra secde edilmeye layık tek varlık, Kur'an'a göre, insandır, (bk. 15/29; 38/72) İnsan bu onuru, diğer meziyetleri yanında, hür ve serbest seçimli secdenin biricik sahibi olmasına da borçludur.